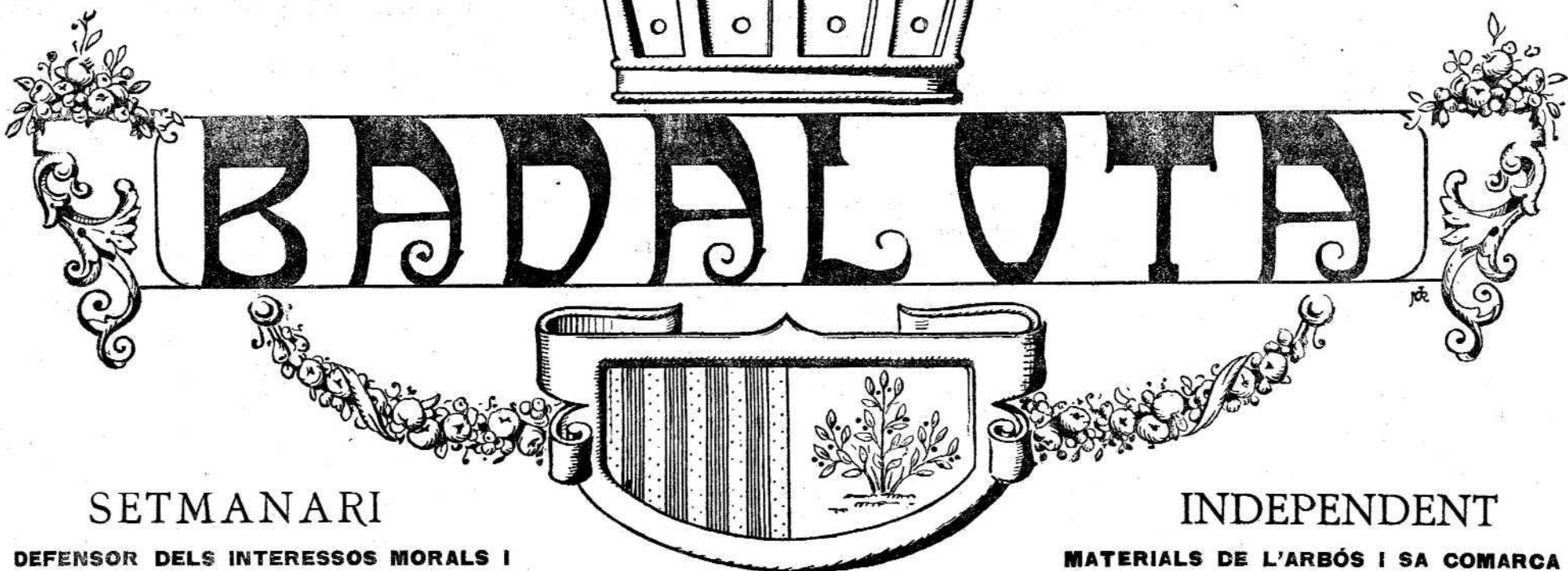

SETMANARI

DEFENSOR DELS INTERESSOS MORALS I

INDEPENDENT

MATERIALS DE L'ARBÓS I SA COMARCA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
 Arbós i comarca, un mes, 0'50 ptes. : Fora, trimestre, 2 ptes.
 Estranger, 1 any, 12 ptes. : Núm. corrent, 15 cts. : Atrassat, 25

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
 Carrer de Sant Julià, 2

ANUNCIS, ESQUELES I REMITITS
 A PREUS DE TARIFA

Banc Comercial de Tarragona Agencia d'Arbós Rambla Gener, 1 i carrer Major, 64

NEGOCIEM tots els cupons de venciment 1.er de Maig; els de les obligacions Tresor 5 per 100 venciment 4, i els del Deutè Amortitzable 5 per 100 venciment 15.

Constituim Diposits de valors en custodia

Admetem valors en compte corrent, cuidant el BANC del cobro dels cupons, com també dels títols que resultin amortitzats, agregació de fulles de cupons, i tots els demés serveis pertinents al cas, lliures de comissió per els clients

Mitjansant consulta, concedim crèdits sobre els valors disposats en compte corrent

Compra i venda de tota classe de valors al comptat

CAIXA D'ESTALVIS:

A la vista. . . 3 i mitj per 100
 A sis mesos. . . 4 " "
 A un any. . . 5 " "

COMPTES CORRENTS EN PESSETES
 Aboném 3 per cent anyal

Casa central: Apodaca, 24 (edifici propi)

Tarragona

Caixa Auxiliar: Borsí de Tarragona

Rambla de San Joan, 27

Altres Agències:

Torredembarra i Morell

MALLORCA

Sobre el mar una terra rubleria de formosors: A son obir apar un brescol gegantí que mandrosament es gronxa acariciat per les ones de la mar blava, més blava que enlloc. En son interior hom escolta la remor de la mar, com veu de mare que canta prop del bres pel son del seu infant, semblant que vetlli pels prodigis de quel'ha dotada Mare Natura. Si hom cerca repòs en son refugi no li manca entremig de la xarxa de roquissams extensos, brodats d'oliveres milenaries, on la quietud d'aquells recintes el fa gaudir d'una pau embaumada d'esperitualitat. L'esperit fantasclador del vianant queda satisfet, sota terra davant els milions de caprítxoses figures amb que s'hi ha prodigat la Naturalesa, contemplant els llacs soterranis, d'una beutat extraordinària, i que hom espera en surtin les fades dels comptés que quan erem infants vora la llar l'avi ens contava. L'home resta atònic i empetitit davant tanta grandesa.

Mallorca: Illa daurada, ets tot un poema, un cant d'alabances al Deu Criador.

L'Eleoc Artístic Arbossenc a Mallorca

Veritat que en el número anterior, amics llegidors vam deixar-vos a l'hotel Alambra de Palma. La premura del temps ens feu esser lacònics ben a pesar nostre. Però un manament de cortesia ens obliga a tornar breus instants al barco per a lloar la magnificència de la badia de Palma. Pecariem de bastards si no li rendíssim un tribut d'admiració.

L'entrada a la badia té un aspecte solemniat. Hom queda embadalit contemplant el formosíssim panorama banyat de llum rutilant que a l'entorn de son cercle s'aixeca; i inslntivament es fa una reverència.

Aquesta vegada natura pot estar satisfeta. La seva bellesa sovint profanada per la mesquinesa humana ha sigut venerada i adhuc completada, salpicant de realitat amb multitud de variats edificis—des de la sumtuosa Catedral, la Almodaina, Llotja i l'arrogant castell de Bellver, passant pel caseriu noble i l'elegant xalet fins a la minúscula caseta de pagés tota la faç de son mantell verd d'esperança.

El valxell ha parat el motor i s'hi atança respectuosament com si anés a postrar-se als peus d'un altar. S'obliden i perdonen les molésties del viatge i, malgrat desitjar saltar a terra, dol no poder contemplar més temps tan formosa visió.

SORTIDA VERS VALLDEMOSA

Dinem a Palma i en havent dinat sortim en cotxos vers Valldemosa.

El trajecte és un xic pesat. Fa un sol de Juliol Els carruatges avancen calmosament per la carretera plena de pols, bastant descuidada com les de l'estat, a la Península. Per tot hi ha oliveres que ja es corquen de tan velles, a mils se'n veuen, pel pla i la montanya, a tot arreu els hi ve bé. El paisatge és poc vistós i per a no ensopir-nos cantem a tota veu. Parem en *La Esglesieta*. Una ermita i tres o quatre cases. Sobre un portal llegim Villa Riutort. Es un hostal. A dintre hi ha un taulell de begudes i com que estem assedegats ens hi aboquem amb deliri. Continuem el camí. El terreny va pronunciant-se com si les montanyes s'apropessin. Entrem en altíssim portal format per dos espadats des d'on, però encara lluny, s'obira Valldemosa. Montanyes i mes montanyes i oliveres per tot arreu. Per fi arribem a Valldemosa. Poblet petit, quiet i blanc com la carretera.

Hem de confessar que aquí sofrim una decepció La Cartoixa en runes perd per moments la fesomia d'austeritat i arrogància alhora, que la llegenda o l'història li donaren.

Can Marió, la taberna també llegendaria, ja no existeix. Ara és Hotel Marió. Aquell misticisme litúrgic que la caracteritzava s'ha canviat per la carrela riallera de la fondeta presumida. Visitem l'escarrancida capella de la Beata Caterina; i amb una mirada carinyosa als endreçats hortets que per tot es veuen, ens acomiadem de Valldemosa.

MIRAMAR

Son les cinc. Seguim el camí que té de conduir-nos a Deià. Ja no pujem, devallem, que diuen els mallorquins. Aquí la carretera bona i cuidada ens recorda les de la Mancomunitat de Catalunya. Tot son corbes. Les montanyes van arreconant-se al costat dret, i prompte s'estén a nostra esquerra l'immensa planúria del mar.

Hem entrat en les cèlebres possessions de l'Arxiduc: Miramar. El paisatge s'embelleix a grans gambades, canviant sa túnica gris d'oliveres per llampant i colorit trajo de festa. Garrofers i ametllers, tarongers i llimoners, basses d'aigua voltades d'hortalissa, fonts per tot arreu, arboledes espesíssimes i abaix de tot, l'alfombra blava que s'estén fins l'Infinit.

En aquest trajecte fem quelques escales, visitant varis miradors entre ells el del Molí i el de Miramar. Són penyals altíssims tallats verticalment arrant del mar besats continuament per les ones. Es un espectacle imponent, un contrast que conmov mirant el mar dessoria un balcó tan altíssim.

ROSA FONT

PUNTES AL COIXI

ARBÓS

CAP A DEIÀ

Continuant el camí ens endinsem en les muntanyes, altra vegada. Prompte el cotxer ens fa advertir la presència de Deià.

Efectivament, escampades sobre un turonet situat a la falda d'altres muntanyes, s'hi veuen un centenar de cases.

Arribem a Deià: amb quanta raó en Rusiñol li digué el « poblet de pesebre ». Les muntanyes grises, l'ermita al cim del turonet, les cases de color de suro, les roques crespades, els horts, els arbres, el torrentet, tot sembla fet i posat a posta per a poder-li donar aquest nom.

Tot aquí despedeix un perfum d'ingenuïtat i ignoscència que sugereix. És tot un món diferent del que hem vingut. La vida frenètica desesperada de ciutat, vista a través de la pau i tranquil·litat d'aquí té un aspecte de suplici, i hom sent tentació de no tornar-hi i quedar-se aquí a fer de figureta d'aquest pesebre, com la gent d'aquí bonaxons i calmosos fins a la inconsciència.

Les hores ens passen desapercebudes i la nit avança i hem de retirar-nos a l'hosteria. Maese Miquel, l'amo d'aquesta es un mallorquí de pura raça. Un model d'amabilitat i honradesa. Mudat, fent honor a la nostra cortesia, ell mateix ens serveix un sopar excel·lent.

A trenc d'aurora ja deixem el llit, atrets pel xarroteig dels ocells, que com un cor d'àngels ens anuncia el nou dia.

Moments ens queden ja més per estar aquí. L'itinerari es inexorable. Recorrem per última vegada el paisatge i ens despedim fins a reveure.

SOLLER

Deixem les muntanyes i ens en anem al pla. Carretera a vall a Soller.

En un revolt de carretera, com una cortina, se'ns descobreix al fons, iocant al mar, el panorama exuberant de Soller sobre una catifa de tarongers.

Soller és una verdadera ciutat, però no tant gran com coqueta. Tot ella és una monada. Els carrers són nets com si estessin per estrenar. Les entrades de les cases són veritables salons. Els mallorquins tenen la costum de tenir l'entrada curiosament pintada i emoblada. Les millors cadires les tenen a l'entrada. Però en cap poble dels que hem vist hi ha el gust exquisit que hi ha aquí a Soller. Molts salons hi ha que les envejarien. Algunes n'hem vist amb l'enrajolat de mosaic brillant com de vidre, les parets luxosament estucades, el sostre artísticament decorat i un mobiliari luxós i complet, silleria, paraigüer, una taula i pedestals pels recones amb qualche objecte artístic al damunt. Són una verdadera mostra del caràcter pacífic, pulcre, conservador i contemplatiu dels mallorquins.

Sa botigueta, que diuen ells, no podem abandonar-la sense dedicar-li també unes paraules. És un salónet cafè, més bufó que elegant, molt ben arreglat però més ben conservat encara. Enfonsats en les otomanes davant *sa tauleta* minúscula hi hem passat agradables hores de nyonya que mai oblida-rem.

A la tarda visitem el port. Lo més important d'aquest port sens dubte és la quietud que hi regna. Res de tràfec, res de soroll, amb unes quantes barques que geuen ensopides i una rengla de cases tot tombant, amb una rengla d'arbres al davant. I, naturalment, no havent-hi frambals també està net i endrassat. És una imitació de port, que el deuen tenir per ensenyar-lo i a la vegada per tenir de tot.

A NOSTRA SENYORA DE LLUC

De Soller en sortim el dimarts al matí en tren per a Palma. Aquest viatge seria molt agradable si no fastiguéssim la cadena de foradades que es troben.

Dinem a Palma i agafem el tren per anar a Inca, hon ens esperava l'auto que ens porta a Ntra. Sra. de Lluç.

El trajecte en auto de Inca a Lluç és de lo més formós que hem vist. La carretera com una serp remonant-se montanya amunt entremig de penyes de formes rares. A mida que pugem va obrint-se

entre les muntanyes una escletxa fins a semblar una grandiosa boca d'escenari, obrant-se al fons, com tres remadets de bens els pobles de Mauro, La Pobla i Campanet.

Anem pujant i quan ja som tan amunt que velem sota nostre les crestes de les muntanyes que ens voltien i sembla que amb el cap vagis a tocar el cel, descendim, lliscant carretera avall com baixant en un tobogant.

Ntra. Sra. de Lluç és un Montserrat en petit. Un monastir, unes celdes en un edifici monumental i església molt guarnida; el camí del rosari amb els misteris, que el recorrem fins al cim, des d'on es divisa un fons imponent. I res més, molt bonic, molt pintoresc i sobretot molt agradable pel tracte exquisit del personal.

ARTÀ I LES COVES

Dijous al dematí de Lluç tornem a Inca per agafar el tren per Artà.

Aquesta vegada a Inca va passar-nos quelcom extraordinari que volem esmentar. Al pujar al tren ens trobem al nostre amic i compatriota en Joan Romagosa (Escofet) que amb la frescura que el caracteritza s'estava esmorçant. Naturalment, hi hagué una torrentada d'expressions de sorpresa. Una bomba que hagués explotat no hauria fet tan terribastall. Restablerta la calma li preguntàrem si ens trobava de casualitat, o bé si venia en aquell tren per a trobar-nos. I ell per tota resposta, fent honor a la nostra organització i disciplina, ens mostrà l'itinerari que publicàrem en BADALOTA i el cotejà amb l'hora que marcava el rellotje. La caravana quedà augmentada.

A Artà ja ens esperava un amic de un dels nostres que ens acompanyà pels carrers principals de la població que poca cosa tenen de particular. Ens acompanyà també a l'església, que si bé no té res de notable, no deixa en canvi d'ésser curiosa la seva situació al cim d'una renglera inacabable d'escalas. Punt que havia sigut estratègic en temps dels moros, de lo que encara n'hi ha algun vestigi.

A la tarda anem en auto a les coves. Ens despedim de les bel·leses de la superfície per a sumergir-nos a admirar les que la terra avara guarda en ses entranyes.

Les coves d'Artà són notables per la seva magestuositat. Aquí tot és encantament i fantasia. Gegants de pedra que la vista no alcança a veure's-hi el cap. Blocs monumentals de formes raríssimes que recorden les bèsties horripilants de l'infern, de Dant. Muntanyes brillants o cobertes de diamants. Milions d'estalactites que com candel·les pengen de les voltes. Cortinatges de pedra. Columnes de totes formes i mides, de blanques i transparents com d'alabastre, i de negres d'atzabeja. Arreu estalactites i estalagmites que comencen a formar-se, i d'altres a punt d'ajuntar-se com si es volguessin besar, però que encara tardaran un muni d'anys a cloure's i s'estiren com si es desconjuntessin els ossos per a arribar-hi més prompte. Figures esculturals semblant imatges. Rengles de columnes com una processó de fantasmes, làmperes de pedra....

De tant en tant el guia encen una bengala i es presenta la visió d'un paisatge estravagant que es perd en la foscor de l'infinit. I veus besties que semblen arbres i arbres que semblen estatuës i estatuës que sembla que es moguin i et mirin, l'esporgueixes i hi ha un moment que fins dubtes de tu mateix quan penses que aquests milions de blens que pengen i aquestes figures i aquestes monuments s'han fet de gota en gota en l'espai de mils anys, sens que el cap te marxa com si desvariéssis, et veus petit que ni et trobes, i penses en Deu, en la mort, en l'eternitat... I sembla que vulguis marxar i no puguís, i l'entra una suor freda d'engunja com si te hagués contagià l'humitat d'aquelles roques. Al sortir l'emborratxes de llum i d'aire; tens alegria d'haver sortit, però tens ganes de tornar-ho a veure. La visita a aquestes es el reconfortant espiritual més eficaç i poderós que es pugui pendre.

En sa hora baixa, com diuen els mallorquins, retornem a Artà a sopar i dormir, i a les 6 del di-vendres sortim en tren cap a

MANACOR

A Manacor ja ens espera un auto que ens porta cap baix a mar, a veure més coves.

Visitem primer les del Drac i després les dels Hams.

No t'amoinis amic llingüidor, que ens fas la mer-cé d'acompanyar-nos per aquests mons de Déu, no et cansarem ni t'espurguïrem ja gaire amb relacions espelunquants.

Tot lo que tenen de monumental les coves de Artà, aquestes del Drac, ho tenen de variació. Podríem dir que són més divertides. Són també més fines i més senyores i més netes i endreçades; sembla que hi hagin vingut a fer dissabte. Són notables pels llacs d'aigua que es troben. L'aigua d'aquests llacs està com dormida, està tan quieta i es tan cristallina que si el guia no avisés, sens adonar-te'n t'hi ficaries de peus. I avisant-te i tot el guia, te la mires i no la veus, i tens de tocar-la per estar segur de que no t'enganya. Aquets llacs són una meravella de gust i d'art. A la llum de les bengales presenten quadres sublimes, mai vistos, d'un colorit inimitable. Les estalactites reflexant-se en el cristall de l'aigua, confonent-se amb les estalagmites que tot just surten a flor. Columnes que es comuniquen del sostre al fons del llac. I amb un conjunt frèstec veus sirenes esbeltes, esculturals, gegants encantats, paisatges florits, ciutats flotants... Però la emoció et fuig de límit quan després de dues hores de recórrer corredors, sales i llacs i pujar i baixar escalas, et trobes davant d'un llac immens, com una mar sense horitzó, amb una barca a punt que t'imagines que va a endur-se-te'n mar endins perquè no puguis sortir a explicar ço que estàs veient. Li diuen el llac Martel. És l'últim que t'ensenyen, i fan bé perquè és una verdadera apoteosi. Aquí hi és tot; tot lo que hem anat veient està aquí acoblat. Amb la barca donem un passeig que dura uns 10 minuts, passant entre mig de monuments i columnes. Tot brilla, tot transparenta, sembla una grandiosa vitrina. És un riquíssim palau de cristall i pedreria.

MES COVES ENCARA

Les coves dels Hams venen a ésser un cadell de les del Drac. Excepte el llac Martel, tenen lo mateix, però més escarrancidet, més modest. Semblen coves de planta baixa. Tenen no obstant una particularitat notable que no tenen encara les altres. I diem que no ho tenen encara, perquè no es aventurat suposar que qualsevol dia ho tindran, tota vegada que es tracta d'un treball artificial. Senzillament el propietari d'aquestes coves, home de gust, d'empresa i sens dubte de quartos, hi ha instal·lat amb molt d'inginy i bastant d'art una completa xarxa elèctrica. El mateix propietari exerceix de guia, fent aturar de tant en tant al visitant en punts estratègics que ell ja té estudiats. Et deix un moment a les fosques, t'anuncia lo que vas a veure, i com qui engega una llanterna màgica il·lumina esplèndidament el paratge. Això li dona una fesomia de cinematògraf, però amb tot, hem de confesar que algunes de les visions, per l'intensitat de la llum i lo ben situada, tenen un cop d'efecte interessant.

Prou coves. Sortim mig atònits de tantes tenebres i retornem a Manacor. Població bastant gran però molt rústega i sobretot molt ensopida. Hi ha molts molins que ja no molen. Estan envellits, però conserven l'arrogància del que foren.

Reposem; és el millor que podem fer aquí i de passada també el que ens convé més. Sopem, dormim, i dissabte al dematí sortim.

CAP A PALMA

Cinc dies ja fa que peregrinem per aquesta venturosa illa i encara no havem vist núvols. Avui surten a saludar-nos, però n'han sortit tants i tan espessos i plorosos que fan llàstima. Per a no en-

tristíssim nos volem-los ens arraulim en el tren amb la gorra ensorrada i ens posem a dormir.

L'oritzó s'ha anat esbargint i a migdia sortim ben-habillats de l'hotel dirigint-nos a Ca la Ciutat a visitar l'Ecm. Sr. Alcalde. És una bellíssima persona. Canviem les salutacions de consuetud, avinentant-li que l'objecte de la visita és per a testimoniar-li el nostre agraïment per l'afició que'ns dispensa per les cartes que medien abans d'empendre l'excursió. Ens remercia la nostra cortesia i ens invita a visitar les dependències de la casa. Per a no fer-nos tan pesats, nomenarem tan sols el saló de sessions, que conté una extensa col·lecció de retrats d'homes il·lustres i eminents de la illa; destacant-se d'entre ells un de tamany natural del rei Jaume I. el Conqueridor. Ens despedim i ens en anem a dinar.

A la tarda visitem el Casino Mallorquí. No n'hem vist gaires de Casinos, però quasi ens atrevirem a dir que com aquest n'hi ha pocs o cap a Espanya. És un palau d'art, d'elegància i riquesa. Té una biblioteca monumental amb mils de llibres per a tots els gustos i en tots els idiomes. Salons de festes, salons museus pintats i decorats per mans cèlebres. Salons per a tot lo que es pugui destijar dintre una societat. Saló de billars, barberia, tocador per a senyores, sala d'esgrima, banys, cafè, restaurant... I tot això a la perfecció de gust, comoditat i confort. És senzillament admirable.

La Catedral és una altra de les joies que posseïx Palma. Per fora apar un bloc de pedra esculturat. Per dintre té l'arrogància de lo noble i la dolcesa del misticisme. Amples naus de parets llises. Columnes esbeldes que es perden en la immensitat de les voltes. Finestrals de colors vivíssims, pels que la llum al passar-hi es purifica. Té la senzillesa de la ignoscència i la severitat de la llei divina.

D'excursió pels afores visitem el castell de Bellver, fortalesa construïda pel rei D. Jaume. És una mole de pedra tan ben conservada que el temps no hi pot res. Muralls colossals, ponts llevadissos sobre els fossos que voltan el castell. Un pati grandíol voltat de porxos i una cisterna descomunal que agafa tota la sola d'aquest pati. Sales que semblen places i al costat la torre que s'aixeca arrogant com un reple. Situat al cim d'una muntanya i de cara al mar té una vista formosíssima.

I ja sols una tarda ens queda per recórrer els carrers de Palma en senyal de despedida.

Palma, amb tot i ésser una ciutat moderna, té tota la fesomia mallorquina. És quieta, neta i recatada. Les cases de pedra, com totes les de la illa, amb les entrades amoblades o amb vistosos patis. Els carrers polits i la gent calmosa i bonatxona. Es veuen també com en els poblets de pagès *atlotes* amb la cua estirada o amb el típic mocador de gasa posat sobre el monyo.

La llàntia s'apaga per moments. La sirena ja ens crida. Ha arribat l'hora fatal d'abandonar aquesta terra de benhaurança.

El barco es fa a la mar, i commoguts, amb els braços estesos com volent estrenyer en un abraç tota la illa, li donen l'adeu.

Adéu Mallorca, illa daurada, somni d'amors. En lo més pregon de l'ànima servarem eternament com en un reliquiari el dolç record de la teva bondat i formosura. Adéu.

I ara a dormir, a somniar i a enyorar-se.

L' ELENCO.

DE FORA I DE CASA

En broma, quan va inaugurar-se la Conferència de Gènova van dir alguns periòdics que allò fora una Torre de Babel, i a fe que van endevinar-ho!—Seria còmic, si els resultats per dissort no resultessin tràgics, lo que està passant en l'esmentada Conferència. Políticament els vençuts fent cara als vencedors, i financerament els fallits i deutors fent mofa dels solvents i acreedors.

Lo que no hem pogut endevinar és quin paper ni bo ni dolent està representant la delegació espanyola; per aquest resul tot hauria sigut millor

que en Rodés i companys s'estessin a casa, i ens hauriem estalviat alguns milers de pessetes.

Una indiscreció ha fet que sabessim una nova esgarifant. Fins ara tothom creia que els futbolistes catalans procuraven entrenar-se bé en aquest esport, a fi de vèncer als equips, tan nacionals com estrangers, que vinguessin a lluitar amb nosaltres. I que equivocats que estàvem! Alguin-se'n de la «Landwehr» i la «Ortgetz» i demés associacions més o menys militars i secretes.

Segons ens va contar fa poc una vella que va saber el fet per un cusc de la dida de la seva àvia, els futbolistes catalans s'estaven organitzant en Regiments i Batallons «pedestres» (Regiment d'Alcàntara, Regiment de Zamora, batallons de Píera, de Samitier, etc.) per quan el jorn arribés—que diuen serà aviat—lluitar amb els que vostès i nosaltres sabem, i ¡pam! a cops de peu, uns anirien Ebre enllà, altres caurien de l'altra banda dels Pirineus, altres lluny del Segre, i els pocs que quedessin s'haurien de llençar al Mediterrani, d'on serien recollits i fets presoners pels aviadors de l'esquadrilla Mallorquina.

Malhauradament a l'anar els nostres a Burdeos la setmana passada, els futbolistes francesos per a venjar-se de la palissa que van rebre, van divulgar aquest secret, i rest hauriem d'esperar una altra ocasió.

S'ha cremat l'aduana de Màlaga morint carbonitzats molts infelços que dins de la mateixa es trobaven; han descarrilat vèris trens, morint també dotzenes de passatgers; a la darrera «Victòria» de Bení Arós en el Marroc, vam tenir més de trescentes baixes; de totes aquestes calamitats el Govern ha sortit del pas, manifestant la seva condolència i instruint el corresponent expedient oficial per a depurar responsabilitats, i «aquí pau i després Glòria».

Peró ha vingut la Mancomunitat sol·licitant la concessió dels telèfons de Catalunya per millorar i engrandir aquest servei públic, i això sí que no ha pogut aguantar-ho el Govern Central; ni la batalla del Marne va commoure tan als francesos, com als nostres Clodoaldos aquesta sol·licitud. Protestes d'ací, amenaces d'allà; el senyor Telègrafs aixecant els punys amb ira, la senyoreta Telèfons caient en basca. ¡La fi del món!

J. C.

FUTBOL

El diumenge prop passat es jugà un partit *amistós* de futbol entre el... no sabem quin equip de Vendrell, i el segon de l'Arbós. No val la pena de fer una ressenya d'un partit que es tenia de celebrar entre equips d'igual categoria (o sigui segons teams tal com s'havia anunciat), i que el que ens vingué de fora fou un segon tan primer, que sols es comprèn que es pugui fer tal cosa quan hi ha *gana* de voler guanyar.

Als equippers d'aquí els direm que no van estar gens acertats en voler jugar amb qui ells no havien fet pactes, i que per tant anaven a una derrota vergonyosa.

Si algú vol saber el resultat, direm que els forasters no més van fer 9 goals, ni que n'haguessin volgut fer 90, i els d'aquí no més en van fer cap.

El team infantil d'aquesta vila es traslladà aquest mateix dia al Vendrell, per a celebrar un encontre amb els menuts d'aquella vila. Resultà un partit simpàtic, empetant a 0 goals.

La nostra mainada en tornaren molt satisfets.

KIK

CRONICA ARBOSENCA

[MUNICIPAL

Sessió de 2 de Maig. Assisteixen els Concejals Srs. Mafé, Amiguet, Soler, Feliu, Batet i Albórnà presidint l'Alcalde Sr. Cruañes.

Es dona compte d'haver-se rebut aprovats per la Superioritat els repartos de la contribució territorial per l'exercici corrent; també dels fallos de la comissió mixta del 28 d'Abril darrer, declarant exceptuats a Anton Solé Ribas i Joan Jordi Rossell, i pendents a Josep Sans Hugué i Josep Figueres Sicart; i finalment de la nota semanal d'arbitris.

S'acordà: anunciar el sorteig per a la designació dels nous Vocals Associats, que tindrà lloc en la sessió vinent i celebrar les sessions ordinàries a dos quarts de deu de la nit.

■ ■ ■

RELIGIOSA

Diumenge III després de Pasqua.—Acabat l'ofici catecisme de perseverància: a la tarda a dos quarts de quatre doctrina; a les 5 Rosari i exercicis del Mes de Maig.—Dimarts a les 7, benedicció de l'aigua i missa a honor de Sant Gregori.

Misses: Dilluns a les 6 per Ana Lidia Sommer; a dos quarts de 9 per Emila Vidal de Font; dimarts a les 7 per Josepa Batet; dimecres a dos quarts de 8 per Antònia Rossell; dijous a les 6 per Francesc Amiguet, diuenres a les 6 per Francesc Gèner (a. c. s.).

Matrimonis: Dia 26 Abril, Jaume Pujol Ferrer amb Joana Vidal Nostench.

Bateig: Dia 3, Maig: Maria dels Dolors Vidal Solé, filla de Blai i Maria.

DEL CALENDARI

Maig: Té 31 dies.

Sol.—Dia 1, surt a les 4 h. 48 m, del matí (com el dia 4 d'Agost). Es pon a les 6 h. 48 m. de la tarda (com el dia 17 d'Agost). Duració del dia 14 h.

Dia 31, surt a les 4 h. 20 m. (com el 1 Juliol). Es pon a les 7 h. 17 m. (com el 23 Juliol). Duració del dia 14 h. 57 minuts.

Durant el mes el dia s'allarga de 57 m: 28 corresponent al matí i 29 a la tarda.

Lluna: Quart creixent el 2; Lluna plena el 9; quart minvant el 17 Lluna nova el 25.

Estrelles filants; (pluja d'estrelles).—Del dia 1 al 13 s'observa el pas de les Acuarides caracteritzades per la seva velocitat i llarga estela.

La costum de celebrar l'entrada al Maig plantant un arbre, no es peculiar de nostre país, sinó que està generalitzada per tot Europa, agafant diferents modalitats a cada un dels llocs on es practica o es practicava: devagades (Alsàcia) tot el poble surt cap el bosc en recerca de petits arbres, i entra processionalment en la població; altres (Suecia) els xicots ressegueixen els carrers de la població amb branques d'abedul, cantant amb l'acompanyament d'un violí i passant per les cases a captar donatius, que acostumen a ésser ous, i ells en canvi fan entrega d'un branquilló; hi ha lloc (Suàbia) que planten un pi adornat amb cintes i no el canvien fins l'any següent; a Sajònia adornen la copa amb coques, ous i embutits. En altres punts pengen branques sobre el portal de les cases i les hi tenen tot l'any; havent-n'hi també que elegeixen una noia perquè personifiqui al mes, portant durant les festes d'aquet un arbret guarnit de cintes a la ma.

L'origen d'aquesta costum havem d'anar-lo a cercar, segons Maunard, en el desig de l'home primitiu de retre homenatge als esperits que creia presidien la vida agrícola i a les forces benèfiques que habitaven els arbres, a fi de tenir propicis aquest genis de les collites. No cal dir que avui dia desaparegudes aquestes idees, la costum de que parlem sols és una reminiscència de l'aspecte extern de les festes paganes, quedant reduït el seu significat a una simple manifestació d'alegria dels pobles agrícoles a l'entrar el bon temps i a la vista de les mostralles de les properes collites. I en els punts on ni aquesta expressió sota aquest càire se la conserva, aquesta consuetud acaba per desaparèixer mancada de tota significació.

Aforística del mes: Abril i Maig acompassats, componen tots els sembrats. No és bon Maig que el ruc no tremoli de fret a l'estable. Pel Maig cada dia un raig. Maig hortolà, molta palla i poc grà. Maig fret any alegre; si massa en fa ni palla ni gra. Per Santa Creu el llop ja es veu. Per Sant Pere regalat tot eixut o tot mullat. Per l'Abril no em toco fil, pel Maig així com baig. Llaure Bernat que el Maig ja ha entrat.

ESPORTIVA

Avui a les 4 de la tarda tindrà lloc en el camp d'esports d'aquesta vila un partit de futbol entre els primers equips de l'Argos F. C. de Barcelona i de l'Arbós F. C. Per a arbitrar aquest encontre que tractan: se d'equips d'igual categoria promet ésser força interessant, s'ha ofert en Ricard Ribas de Barcelona F. C. No dubtem que per lo esperat que és aquest torneig, el camp oferirà un bell aspecte.

VARIA

Amb aquest número regalem als nostres subscriptors el quadern número 7 de les Notes Històriques de la Parròquia i Vila d'Arbós.

■ ■ ■

El dia plimer d'aquest mes assistirem a l'aplec que anyalment es ve celebrant a l'ermita de Ntra. Sra. de Lurdes, on s'hi congregà molta gernació en gran nombre d'aquí l'Arbós. Allí tinguérem ocasió d'estrenyer la mà a nostre amic N'Antoni Escarré, que fa uns quants dies es troba entre nosaltres. Per la tarda, en la funció del Mes de Maria, un estol de noies d'aquí entonaren belles cançons a la Verge. Molta animació, llàstima de qualque ruijada, que no per això deslluï la festa.

■ ■ ■

Es va fent tradicional la romeria del dia 3 de Maig a Salomó per a adorar el St. Crist. Enguany ha sigut extraordinari el nombre d'arbossencs que hi assistiren.

■ ■ ■

Pel dia 10 d'aquest mes està projectada una excursió Sant Martí Surroca, a fi d'admirar les bel·leses d'aquell indret. Són els excursionistes la mainada de les escoles acompanyades dels senyors Mestres.

VENDRELL : IMPREMTA RAMON : TELÉFON 770
Representant a l'Arbós : Ramón Escarré : Major, 34

Elaboració de ví sense alcohol

MARCA MOSTUVA (nom registrat)
CINTO RIBOSA

Banyeres del Penedés

(Tarragona)

ANTON FELIU

Contratista d'obres

Planos i Pressupostos gratis

Cases Noves, 4

ARBÓS

Tripas para embutidos

de Nueff y Co. de Chicago U. S. A.

calidades insuperables, servidas siempre con ventaja de precio

Pimentones puros y garantizados de Vera y Die de Orihuela.

Depositarario General

Juan Mas Vidal

Arbós del Panadés

CORRESPONDENCIA

Don A. Calmet. - Ataulfo, 14. - 1.º BARCELONA

"Hotel Moderno"

Propietaris: Jover i Solé Germans

TOT CONFORT — PREUS REDUITS

SITUAT EN EL PUNT MES CENTRIC DE

BARCELONA

Carrer del Hospital, 5, 7, 9 i 11 - Teléfon 2239

Vidua i fills de Salvador Ribé

Taller mecànic de

Ebanisteria i Fusteria

Palma, 14 i 15. — ARBÓS

Carles Mas Tarafa

Administració compra-venta de

Finques rustiques i urbanes
Prestecs hipotecaris

Facilitats per a l'adquisició de finques en les principals capitals i poblacions importants

CASES PER VENDRE EN BON INDRET DE
 LA VILA I DE TOTS PREUS

Terrenys propis per a edificar

Major, 65

Arbós del Penadés

Pneumosol Castellvi Balsàmic-reconstituent

BRONQUITIS - CATARROS - TUBERCULOSIS - DESGANA
 DEBILITAT GENERAL

De venda en totes les bones Farmacies i en la del autor:

Farmacia Castellvi, VENDRELL

Casa per llogar

a Banyeres a 20 m. del ferrocarril, composta de planta baixa, jardí i pis convenientment instalat. Raó: En aquesta administració.

Un bon sabó estalvia temps, roba i diners

SABONS ARPA

NOM REGISTRAT

Fabricació exclusiva de

LLUIS ROMAGOSA

FABRICA EN SANT MARTÍ (Barcelona)

Disponible

FUTBOL

AVUI

Interessant partit entre:

Argos F. C. de Barcelona i l'Arbós F. C.
 ARBITRAT PER EN RICARD RIBAS DEL F. C. BARCELONA

A les quatre de la tarda

PREUS: Socis i llurs famílies, entrada lliure; No socis 0'50 ptes.—Seient, 0'25 ptes.